

Отъ края на вагона се разнесе силенъ и бързъ говоръ. Той сѣ повече се усилваше. Гласовѣтъ бѣха живи и весели.

Азъ дочухъ нѣколко думи.

— Слава Богу, слава Богу! — говорѣше нѣкой.

Вслуша се и войникътъ.

Край него мина вѣстникопродавецъ.

— Нови вѣстници! Важни новини! Мирътъ сключенъ! Японцитѣ отстъпили!

— Миръ? — извикахъ азъ.

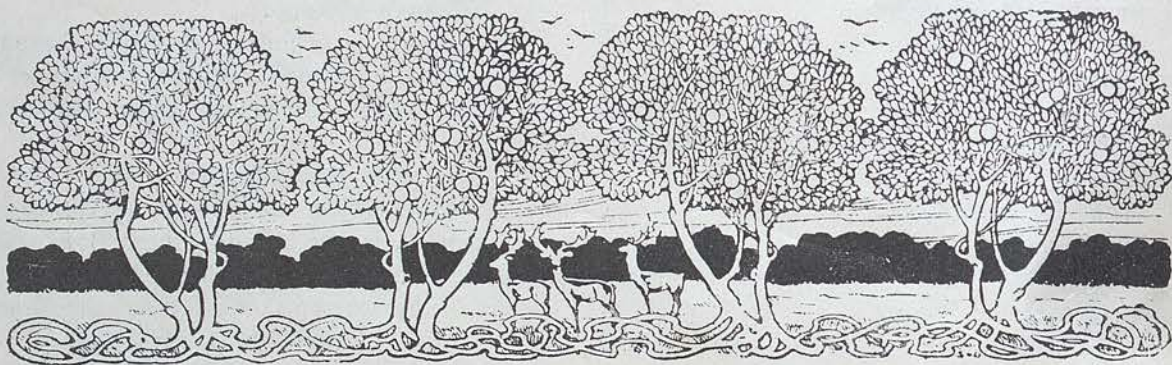
— Съвършено вѣрно. Купете си, госпожо, единъ вѣстникъ.

Азъ взехъ вѣстника и прочетохъ напечатаното на първа страница съ едри букви:

„Упълномощенитѣ дойдоха до взаимно съгласие. Мирътъ ще бжде сключенъ.“

Подадохъ вѣстника на войника. Той го взе съ треперящи ржцѣ, прочете сжщитѣ редове, и, завладѣнъ отъ радостъ, съ сълзи на очи, се прѣкръсти...

Отъ руеки прѣведе Ст. В-въ.

ЮНАКЪ И ГОРА.

— Новобългарска балада. —

Въ съседната страна отиде той —
тамъ братя пѣшкаты подъ иго страшно;
въ съседната страна отиде той
съ вѣковенъ врагъ на бой.

А есень бѣше — и гората —
съ листа блѣстѣше разноцвѣтни;
а есень бѣше — и гората
единъ слѣдъ другъ си губѣше листата.

Застаналъ прѣдъ смъртъта за мигъ,
сждбата си сравни съ гората;
застаналъ прѣдъ смъртъта за мигъ,
изтрѣгна отъ сърдце задавенъ викъ:

„За менъ и тебъ, о горо, есеньта
злокобна е и носи смъртъ;
За менъ и тебъ, о горо, есеньта
дойде съ косата на смъртъта.

На тебе тя листата ще отнеме
и гола тѣй ще трѣпнешъ отъ студа;
на тебе тя листата ще отнеме
И младостъта на двама ни ще вземе!...

Но пролѣтъ пакъ ще дойде до година
съсъ топли дни, съсъ птички и цвѣтя;
но пролѣтъ пакъ ще дойде до година
но не, уви! за насъ двамина!...

Облѣчена съ листи зелени,
ти младостъ пакъ, о горо, ще дочекашъ,
облѣчена съ листа зелени,
ще жалишъ ли поне за мене?

Кога вѣтрецъ цвѣтята рони
и свѣжата трѣва люлѣе тихо, —
кога вѣтрецъ цвѣтята рони,
надъ моя гробъ сведи ти клони.

Съ цвѣтя и листове покрый го цѣлъ,
вълшебна пѣсень тихо му запѣй;
съ цвѣтя и листове покрый го цѣлъ —
и тѣй отъ обща радостъ азъ ще имамъ дѣлъ.

Ив. Ст. Андрейчинъ.